

### متن پرسش

عرض سلام و خدا قوت: استاد طاهر زاده عزیز. حال و هوای این روز هایم بیشتر روزه است. راهی برای خودم نمی بینم که پاک شوم و قرب بیشتری حاصل شود مگر روزه حسین سلام الله علیه. گناهکارم اما طالبم، روسیاه هستم اما مشتاقم. بدبخت هستم اما پیگیرم. خدا و اهل بیت علیهم السلام را می خواهم، دلم تنگ شده. لعنت به کرونای منحوس که هیات و روزه های هفتگی را تعطیل کرد، نماز جمعه و جماعت را تعطیل کرد، اعتکاف و منبر علمای صاحب نفسمان را تعطیل کرد. چه کنم؟ شما بگوید، خسته شدم. اولش می خواستم یک سوال کوتاه بکنم که وقتی در روزه اباعبدالله الحسین علیه السلام به اوج غم می رسیم و صدای ناله مان بلند می شود کاری جز لطمه زدن و روی پا زدن و گریستن و هق هق نداریم. شما می گوید در این لحظه چه کاری کنیم و به چه چیزی فکر کنیم که اوج بگیریم؟ سوالم این بود اما نمی دانم چه شد سفره دل پر از دردم را باز کردم و با شما عزیزان گفتم. جوانم اما آرزو و امید وصل دارم. ماه رجب رفت و ۱۲ روز از ماه شعبان هم رفت و ما هنوز امیدوارم به سوالم (راجب اوج روزه) و درد و دلم پاسخی پدران بدهید چرا که حس می کنم دل شما هم از این وضع بدرد آمده. التماس دعای فرج استاد. تشکر یا علی

### متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. به حضور عرشی مولایمان حضرت امام حسین «علیه السلام» باید نظر کرد. ۲. با دعا، با فرهنگی که اهل البیت «علیهم السلام» در مقابل ما قرار داده اند باید کار را جلو برد. متن ویرایش شده ی جلسه ی ۶ از «مناجات التائبین» تحت عنوان «با دعا در آغوش خدا» که در کانال «مطالب ویژه» به آدرس <https://eitaa.com/hasannazari110> هست رجوع فرمایید. موفق باشید